

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ  
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ  
ΔΑΝΙΑ



# ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΕΣ

Ιερα ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ  
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ  
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2009

## ἄβεβαιότητες καὶ βεβαιότητες

Κείμενα:

Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ  
Δανιὴλ

Στοιχειοθεσία, Διακόσμησης, Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως:  
Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Προδρομοῦ Καρεά

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:

Ἡ Ἀνάληψις (φορητὴ εἰκόνα)  
Μονὴ Σταυρονικήτα, Ἅγιον Ὄρος.

Σειρά:

«Χριστολογικά» ἀριθμ. 19

Copyright:

Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.

Λεωφόρος Ὑμηττοῦ 47-51, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανή

Τηλ.: 210.72.24.123

www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-6841-17-0



**ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.**

Ἀρδιστιό 12-16, 116 36 Ἄρδηνα

Τηλ.: 210.921.7512, 210.921.4320 • Fax: 210.923.7003

www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

# ΔΕΒΑΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΕΣ

του Μητροπολίτου  
Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ἰμηττοῦ  
Δαυηλ

**Κ**ατὰ τὴν ἑορτὴ τῆς ἀναλήψεως στοὺς οὐρανοὺς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ψάλλουμε στὸ ἀπολυτίκιο, ὅτι μὲ τὴν ἔνδοξη ἀνάληψί Του καὶ ἀνάβασί Του στοὺς οὐρανοὺς καὶ τῆς ἐπανόδου Του, ὅπου ἦν τὸ πρότερον, δηλ. στὸν θεϊκὸ θρόνο, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἐχαροποίησε τοὺς μαθητὲς Του, πού βεβαιώθηκαν ἀπὸ τὴν εὐλογία Του, ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

*«Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν χαροποιήσας τοὺς μαθητὰς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου».*



Ἀπὸ αὐτὸ τὸ τροπᾶριο προβάλλεται μία πανανθρώπινη ἀνάγκη, αὐτὴ νὰ ἀποκτήσουμε βεβαιότητα στὴ ζωὴ μας γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ δείχνουμε στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, ὅταν τὰ πάντα γύρω μας καταρρέουν καὶ ἡ ἀβεβαιότητα καὶ ἡ ἀνασφάλεια ἀπειλοῦν τὴν ζωὴ μας καὶ μᾶς φοβίζουν.



1) Ὁ Χριστὸς μᾶς χαρίζει τὴν βεβαιότητα μιᾶς πνευματικῆς καρποφορίας, ποὺ ἀντιτάσσεται στὴν ἀβεβαιότητα καὶ τὴν ἀπόγνωση τοῦ μηδενισμοῦ.

Εἶπε: «Μεΐνατε ἐν ἐμοί, καὶ γὰρ ἐν ὑμῖν. καθὼς τὸ κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρειν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μεΐνη ἐν τῇ ἀμπέλῳ, οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς, ἐὰν μὴ ἐν ἐμοί μεΐνητε. ἐγὼ εἶμι ἡ ἀμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα. ὁ μένων ἐν ἐμοί καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολὺν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν. ἐὰν μὴ τις μεΐνη ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα καὶ ἐξηράνθη, καὶ συνάγουσιν αὐτὰ καὶ εἰς τὸ πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται. ἐὰν μεΐνητε ἐν ἐμοί καὶ τὰ ῥήματά μου ἐν ὑμῖν μεΐνη, ὃ ἐὰν θέλητε αἰτήσασθε, καὶ γενήσεται ὑμῖν. ἐν τούτῳ ἔδοξάσθη ὁ πατήρ μου, ἵνα καρπὸν πολὺν φέρητε, καὶ γενήσεσθε ἐμοὶ μαθηταί» (Ἰωάννου ιε' 4-8).

Δηλαδή: «Μεΐνατε ἐνωμένοι μαζί μου. Τότε θά'μαι κι ἐγὼ ἐνωμένος μαζί σας. Ὅπως ἡ κληματόβεργα δὲν μπορεῖ νὰ καρποφορήσει ἀπὸ μόνη της, ἂν δὲν εἶναι ἐνωμένη μὲ τὸ κλῆμα, τὸ ἴδιο κι ἐσεῖς ἂν δὲ μεΐνετε ἐνωμένοι μαζί μου. Ἐγὼ εἶμαι τὸ κλῆμα, ἐσεῖς οἱ κληματό-

βεργες. Ἐκεῖνος ποὺ μένει ἐνωμένος μαζί μου κι ἐγὼ μαζί του, αὐτὸς κάνει ἄφθονο καρπὸ, γιατί χωρὶς ἐμένα δὲν μπορεῖτε τίποτε νὰ κάνετε. Ἄν κάποιος δὲν μένει ἐνωμένος μαζί μου θὰ τὸν πετάξουν σὰν τὴν κληματόβεργα, καὶ θὰ ξεραθεῖ. Τὶς βέργες αὐτὲς τὶς μαξεύουν, τὶς ρίχνουν στὴ φωτιά, καὶ καίγονται. Ἄν μείνετε ἐνωμένοι μαζί μου κι ἂν τὰ λόγια μου μείνουν ζωντανὰ μέσα σας, ὅ,τι θελήσετε ζητήστε το καὶ θὰ σᾶς δοθεῖ. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο φανερῶνεται ἡ δόξα τοῦ Πατέρα μου: ὅταν ἐσεῖς κάνετε ἄφθονο καρπὸ κι ἀποδειχθεῖτε ἔτσι μαθητὲς μου».

Σ' αὐτὴ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἐνωμένοι μὲ τὸν Κύριό μας ἐπιτυγχάνουμε τὴν πνευματικὴ τελειώσι μας ὀφείλεται ἡ σωτήρια διακήρυξι τοῦ ἀποστόλου Πέτρου ὅτι οἱ μαθητὲς Του θὰ μείνουν πιστοὶ στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό: «Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις» (Ἰωάννου στ' 68).

Δηλαδή: «Καὶ σὲ ποιὸν νὰ πᾶμε Κύριε; Ἐσὺ κατέχεις τὰ λόγια ποὺ ὀδηγοῦν στὴν αἰώνια ζωή».



2) Ὁ Χριστὸς μᾶς χαρίζει τὴν βεβαιότητα μιᾶς σταθερῆς καὶ ἀκλόνητης ἀποφάσεως γιὰ τὴν πνευματικὴ πορεία μας ἔναντι μιᾶς ἀσταθοῦς καὶ κλυδωνισμένης ζωῆς, ὅπως ὁ ἴδιος μᾶς ἐβεβαίωσε μὲ τὴν διδακτικὴ παραβολή:

«Πᾶς οὗν ὅστις ἀκούει μου τοὺς λόγους τούτους καὶ ποιεῖ αὐτούς, ὁμοιώσω αὐτὸν ἀνδρὶ φρονίμῳ, ὅστις ὠκοδόμησεν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πέτραν»

καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἤλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέπεσον τῇ οἰκίᾳ ἐκεῖνη, καὶ οὐκ ἔπεσε· τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν. καὶ πᾶς ὁ ἀκούων μου τοὺς λόγους τούτους καὶ μὴ ποιῶν αὐτοὺς ὁμοιωθήσεται ἀνδρὶ μωρῷ, ὅστις ὠκοδόμησεν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἄμμον· καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἤλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκεῖνη, καὶ ἔπεσεν, καὶ ἦν ἡ πτώσις αὐτῆς μεγάλη» (Ματθαίου ζ' 24-27).

Δηλαδή: «Ὅποιος ἀκούει αὐτὰ τὰ λόγια μου καὶ τὰ τηρεῖ, αὐτὸν τὸν παρομοιάζω μὲ ἄνθρωπο συνετό, ποὺ ἔχτισε τὸ σπίτι του πάνω στὸ βράχο. Κι ἔπεσε βροχὴ καὶ πλημμύρισαν τὰ ποτάμια καὶ φύσηξαν οἱ ἄνεμοι κι ἔπεσαν ὀρηκτικὰ πάνω σ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ δὲν γκρεμίστηκε, γιατί εἶχε θεμελιωθεῖ πάνω στὸ βράχο. Κι ὅποιος ἀκούει αὐτὰ τὰ λόγια μου, ἀλλὰ δὲν τὰ τηρεῖ στὴν πρᾶξι, θὰ μοιάσει μὲ ἄνθρωπο ἄμυαλο, ποὺ ἔχτισε τὸ σπίτι του πάνω στὴν ἄμμο. Κι ἔπεσε βροχὴ καὶ πλημμύρισαν τὰ ποτάμια καὶ φύσηξαν οἱ ἄνεμοι κι ἔπεσαν πάνω σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, καὶ τὸ σπίτι γκρεμίστηκε καὶ ἡ πτώση του ἔγινε μὲ πάταγο μεγάλο».

Ὁ μαθητὴς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ βαδίζει μὲ σταθερότητα στὴν πνευματικὴ πορεία ἐπειδὴ κατὰ τὸν λόγο Του ὅποιος δὲν εἶναι σταθερὰ προσανατολισμένος καὶ ἀποφασισμένος νὰ ἀγωνισθεῖ γιὰ νὰ ἐπιτύχει τοὺς σκοποὺς τῆς πνευματικῆς ζωῆς δύσκολα θὰ εἰσέλθει στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ:

«Οὐδεὶς ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' ἄροτρον καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω εὐθετὸς ἐστὶν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Λουκᾶ θ' 62).





Δηλαδή: «Ὅποιος βάζει τὸ χέρι του στὸ ἀλέτρι καὶ κοιτάζει πρὸς τὰ πίσω, δὲν εἶναι κατάλληλος γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ».

Μ' αὐτὴ τὴν ἀποφασιστικότητα διεκήρυττε ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅτι «εἰ γὰρ ἃ κατέλυσα ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ, παραβάτην ἑμαυτὸν συνίστημι» (Πρὸς Γαλάτας β' 18).

Δηλαδή: «Γιατί, ἂν ὅ, τι γκρέμισα τὸ ξαναχίτω, εἶναι σὰν νὰ ὁμολογῶ πὼς ἔκανα λάθος ὅταν τὸ γκρέμιζα».



3) Ἡ «ἐλπίς τῆς κλήσεως ἡμῶν» (Πρὸς Ἐφεσίους δ' 4) στηρίζει τὴν βεβαιότητα τῆς σωτηρίας μας καὶ μ' αὐτὴ ψηλαφοῦμε τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὴν διαβεβαίωσι τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ:

«Ἡ δὲ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν» (Πρὸς Ρωμαίους ε' 5).

Δηλαδή: «Κι ἡ ἐλπίδα τελικά δὲν ἀπογοητεύει. Μαρτυρεῖ γι' αὐτὸ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ὁποία τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ποὺ μᾶς δόθηκε γέμισε καὶ ξεχειλίση τις καρδιές μας».

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ πιστοὶ σὲ κάθε σύναξί μας ἐπικαλούμαστε τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ:

«Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ψάλλοντάς σοι ἀλληλούϊα».

Τὴν ἐσχατολογικὴ προοπτικὴ τῶν πιστῶν προσδιορίζει μὲ σαφήνεια ὁ ἀποστολικὸς λόγος ὅτι «οὔτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα». Γιὰ νὰ ζήσουμε μαζὶ μὲ τὸν

Κύριο στην αιώνιο ζωή, πρέπει προηγουμένως στη παροῦσα ζωή νὰ πιστέψουμε σ' Αὐτὸν καὶ νὰ τηρήσουμε τὶς ἐντολές Του:

«Ἐπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι ἅμα σὺν αὐτοῖς ἀρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα» (Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α' δ' 17).

Ὁ πιστὸς ἐλπίζει, ὅπως μᾶς ἐδίδαξε ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅτι «ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῆ, ἡ ζωὴ ὑμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ» (Πρὸς Κολοσσαεῖς γ' 4).

Δηλαδή: «Ὅταν ὁ Χριστός, πὸν εἶναι ἡ ἀληθινὴ ζωὴ μας, φανερωθεῖ, τότε κι ἐσεῖς, στὴν παρουσία του, θὰ φανερωθεῖτε μαζί του δοξασμένοι».

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἐξηγεῖ, ὅτι ἐνῶ ὁ ἀνθρώπινος λόγος ἀδυνατεῖ νὰ ἐξηγήσει τὸ μυστήριον τῆς ἐνδοξης ἐναλλαγῆς τῶν πιστῶν, ἐν τούτοις ὑποδεικνύει μὲ σαφήνεια τὴν ὑποχρέωσί τους νὰ ἀγνίζουν ἑαυτούς:

«Ἀγαπητοί, νῦν τέκνα Θεοῦ ἐσμεν, καὶ οὕτω ἐφανερῶθη τί ἐσόμεθα· οἶδαμεν δὲ ὅτι ἐὰν φανερωθῆ, ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὁψόμεθα αὐτὸν καθὼς ἐστι. καὶ πᾶς ὁ ἔχων τὴν ἐλπίδα ταύτην ἐπ' αὐτῷ ἀγνίζει ἑαυτόν, καθὼς ἐκεῖνος ἀγνός ἐστι. Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἀμαρτίαν καὶ τὴν ἀνομίαν ποιεῖ, καὶ ἡ ἀμαρτία ἐστὶν ἡ ἀνομία. καὶ οἶδατε ὅτι ἐκεῖνος ἐφανερῶθη ἵνα τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ἄρῃ, καὶ ἀμαρτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστι. πᾶς ὁ ἐν αὐτῷ μένων οὐχ ἀμαρτάνει· πᾶς ὁ ἀμαρτάνων οὐχ ἑώρακεν αὐτὸν οὐδὲ ἔγνωκεν αὐτόν» (Α' Ἰωάννου γ' 2-6).

Δηλαδή: «Ἀγαπητοί μου, τώρα εἶμαστε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Τί πρόκειται νὰ γίνουμε στὸ μέλλον δὲν ἔχει

ἀκόμη φανερωθεῖ. Ξέρουμε ὅμως πώς, ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθεῖ στὴν δευτέρα παρουσία του, θὰ γίνουμε ὅμοιοι μ' αὐτόν, γιατί θὰ τὸν δοῦμε ὅπως πραγματικὰ εἶναι. Ὅποιος, λοιπόν, μ' ἐμπιστοσύνη στὸ Χριστὸ ἔχει αὐτὴ τὴν ἐλπίδα, προετοιμάζεται. Καθαρίζει τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἔχοντας ὡς πρότυπο τὴν καθαρότητα ἐκεῖνου».

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος θὰ διακηρύξει, ὅτι μοναδικὸς σωτήρας τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός:

«Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξεων δ' 12).

Δηλαδή: «Ἀπὸ κανέναν ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ προέλθει ἢ σωτηρία· οὔτε ὑπάρχει ἄλλο πρόσωπο κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν δοσμένο στοὺς ἀνθρώπους, μὲ τὸ ὁποῖο νὰ μποροῦμε νὰ σωθοῦμε».



4) Ὁ Χριστὸς χαρίζει τὴν βεβαιότητα τῆς ζωῆς διαλύοντας τὴν ἀπελπισία καὶ ζοφερότητα τοῦ θανάτου.

Εἶπε: «Εγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰωάννου ια' 25).

«Εγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν» (Ἰωάννου ι' 10).

Δηλαδή: «Εγὼ ὅμως ἦρθα γιὰ νὰ ἔχουν τὰ πρόβατά μου ζωὴ, καὶ μάλιστα ζωὴ περισσὴ».





5) Ὁ Χριστὸς μὲ τὸ φῶς τῆς ζωῆς καὶ τῆς διδασκαλίας Του μᾶς βεβαιώνει, ὅτι πορευόμαστε τὴν ὁδὸ τῆς ἀληθείας. Εἶπε:

«*Εγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς*» (Ἰωάννου 12).

Δηλαδή: «*Εγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἀκολουθεῖ δὲ θὰ πλανιέται μέσα στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ θὰ ἔχει τὸ φῶς ποὺ φέρνει στὴ ζωή*».

Αὐτὸς ὁ ἔνδοξος ἀναστημένος καὶ ἀναληφθεὶς Κύριος πληροφορεῖ καὶ βεβαιώνει κάθε μαθητὴ Του ὅτι ἡ παρουσία Του στὴν ζωὴ του, ἐφ' ὅσον τηρεῖ τὶς ἐντολές Του θὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξι ὅτι εὐρίσκεται στὴν ἀλήθεια καὶ κατέχει τὴν ἀληθινὴ πίστι ποὺ φωτίζει τὰ βήματα τῆς ζωῆς του καὶ βιώνοντας αὐτὴ τὴν ἐμπειρία στρέφεται μὲ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν ἐπουράνιο Θεὸ καὶ Πατέρα προσευχόμενος:

«*Πρὸς σέ, Κύριε ἦρα τὴν ψυχὴ μου, ὁ Θεός. Ἐπὶ σοὶ πέποιθα· μὴ καταισχνθεῖην*». Καὶ πάλιν «*Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου καὶ ρῦσαι με· μὴ καταισχνθεῖην, ὅτι ἤλπισα ἐπὶ σέ*» (Ψαλμὸς κδ' (κε') 24 στίχοι 1-2, 20).

Δηλαδή: «*Πρὸς σέ, Κύριε, ποὺ εἶσαι ὁ Θεός μου, ἀνύψωσα τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδιά μου, ἀφοῦ τὰ ἀπέσπασα ἀπὸ τὶς ματαιότητες τοῦ κόσμου τούτου. Σ' Ἐσένα ἔχω στηρίξει τὴν πεποίθησή μου. Μὴν ἐπιτρέψεις ποτὲ Κύριε, καὶ παρασυρθῶ σὲ ἁμαρτία καὶ κατεξουτελισθῶ στὴν παροῦσα ζωὴ. Οὔτε καὶ νὰ γίνω ἀντικείμενο χλευασμοῦ καὶ ὄνειδισμοῦ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μου*».

Ἡ Σοφία Σειράχ προτρέπει τὸν πιστὸ νὰ μένει μὲ τὸν Κύριο στὴν ζωὴ του χωρὶς νὰ ἀμφιταλαντεύεται καὶ νὰ τὸν ἐμπιστεύεται:

«Τέκνον, εἰ προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ, ἐτοίμασον τὴν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν. Εὐθνον τὴν καρδίαν σου καὶ καρτέρησον καὶ μὴ σπεύσης ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς· κολλήθητι αὐτῷ καὶ μὴ ἀποστῆς, ἵνα αὐξηθῆς ἐπ' ἐσχάτων σου. Πᾶν ὃ ἐὰν ἐπαχθῇ σοι δέξαι καὶ ἐν ἀλλάγματι ταπεινώσεώς σου μακροθύμησον· ὅτι ἐν πυρὶ δοκιμάζεται χρυσὸς καὶ ἄνθρωποι δεκτοὶ ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως. Πίστευσον αὐτῷ καὶ ἀντιλήψεται σου· εὐθνον τὰς ὁδοὺς σου καὶ ἔλπισον ἐπ' αὐτόν. οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον ἀναμείνατε τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ μὴ ἐκκλίνητε, ἵνα μὴ πέσητε. Οἱ φοβούμενοι Κύριον πιστεύσατε αὐτῷ, καὶ οὐ μὴ πταισῆ ὁ μισθὸς ὑμῶν. οἱ φοβούμενοι Κύριον ἐλπίσατε εἰς ἀγαθὰ καὶ εἰς εὐφροσύνην αἰῶνος καὶ ἐλεύσεως. ἐμβλέψατε εἰς ἀρχαίας γενεὰς καὶ ἴδητε· τίς ἐνεπίστευσε Κυρίῳ καὶ κατησχύνθη; ἢ τίς ἐνέμεινε τῷ φόβῳ αὐτοῦ καὶ ἐγκατελείφθη; ἢ τίς ἐπεκαλέσατο αὐτόν, καὶ ὑπερείδεν αὐτόν; διότι οἰκτιρῶν καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ ἀφήσιν ἁμαρτίας καὶ σώζει ἐν καιρῷ θλίψεως» (Σοφία Σειράχ β' 6-11).

Δηλαδή: «Παιδί μου ἐὰν προσέρχεσαι νὰ ὑπηρετήσεις τὸν Κύριο, ἐτοίμασε τὸν ἑαυτό σου γιὰ διάφορες δοκιμασίες. Νὰ ἔχῃς εὐθεία καὶ εἰλικρινὴ τὴν καρδιά σου. Ὅπλασε τὸν ἑαυτό σου μὲ ὑπομονὴ καὶ θάρρος καὶ νὰ μὴν παρασυρθεῖς μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο σὲ περίοδο δυσκολιῶν. Μείνε προσκολλημένος στὸν Θεό, μὴν ἀπομακρυνθεῖς ἀπὸ Αὐτὸν γιὰ νὰ μεγαλυνθεῖς καὶ νὰ δοξασθεῖς κατόπιν. Κάθε πειρασμὸ καὶ δύσκολη περι-

σταση πὸν θὰ ξεσπάσει ἐπάνω σου δέξου αὐτὴν μὲ ὑπομονή. Στὶς μεταπτώσεις καὶ τὶς ἐναλλαγές τῶν θλίψεων σου δεῖξε μακροθυμία. Γιατὶ ὅπως μὲ τὴν φωτιὰ καθαρίζεται καὶ γίνεται λαμπρότερος ὁ χρυσός, ἔτσι καὶ οἱ ἄνθρωποι γίνονται δεκτοὶ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μέσῳ τῆς καμίνου τῶν θλίψεων. Ἐμπιστεύσου τὸν ἑαυτό σου στὸν Κύριο καὶ Αὐτὸς θὰ σὲ προστατεύσει. Φρόντισε νὰ εἶναι εἰλικρινεῖς καὶ εὐθεῖς οἱ ὁδοὶ καὶ οἱ τρόποι τῆς ζωῆς σου καὶ στήριξε σ' Ἐκεῖνον τὶς ἐλπίδες σου. Ὅσοι φοβᾶστε τὸν Κύριο ἀναμείνατε τὴν ἔκβασιν πὸν Ἐκεῖνος θὰ δώσει καὶ νὰ μὴν παρεκκλίνετε ἀπὸ τὸν δρόμο τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ μὴ πέσετε καὶ συντριβεῖτε. Ὅλοι ὅσοι φοβοῦνται τὸν Κύριο ἄς ἐμπιστευθοῦν τὸν ἑαυτό τους σ' Ἐκεῖνον καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῆς ὑπομονῆς τους δὲν θὰ χαθεῖ. Σεῖς πὸν φοβᾶσθε τὸν Κύριο νὰ ἔχετε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀπολαύσετε τὸ ἔλεός Του, τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν αἰώνια χαρὰ. Παρατηρεῖστε στὶς ἀρχαῖες γενεές τῶν ἀνθρώπων καὶ δεῖτε ποιός ἀπὸ ἐκείνους πού ἐμπιστεύθηκαν τὸν ἑαυτό τους στὸν Κύριο ντροπιάστηκε; Ἡ ποιός ἔμεινε ἀκλόνητος στὸν σεβασμὸ πρὸς αὐτὸν καὶ ἐγκαταλείφθηκε ἀπὸ Ἐκεῖνον; Ἡ ποιός παρακάλεσε τὸν Κύριο καὶ ὁ Κύριος τοῦ ἔδειξε ἀδιαφορία καὶ ἐγκατάλειψη; Γιατὶ ὁ Κύριος εἶναι οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, συγχωρεῖ τίς ἁμαρτίες καὶ σώζει τοὺς ἀνθρώπους σὲ περίοδο θλίψεων καὶ πειρασμῶν».

Γι' αὐτὸ ὁ πιστὸς παρακαλεῖ τὸν Θεὸ Πατέρα του: «Ἀντιλαβοῦ μου κατὰ τὸ λόγιόν σου καὶ ζῆσόν με, καὶ μὴ καταισχύνης με ἀπὸ τῆς προσδοκίας μου» (Ψαλμὸς ρη' (ρη') 118 στ. 116).

Δηλαδή: «Ἄπλωσε τὸ προστατευτικό σου χέρι, πιάσε με καὶ συγκράτησέ με σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσή Σου. Σῶσε καὶ περιφρούρησε τὴν ζωὴ μου ἀπὸ τοὺς κινδύνους καὶ μὴ μὲ ντροπιάσεις σχετικὰ μὲ τὶς ἐλπίδες ποὺ ἔχω στηρίζει σὲ Ἑσένα».

Βεβαιώνει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ καταισχνυνθήσεται» (Πρὸς Ρωμαίους θ' 33).

Τὸ ἴδιο βεβαιώνει καὶ ὁ ἀπόστολος Πέτρος:

«Ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ μὴ καταισχνυνθῆ» (Α' Πέτρου β' 6).

Δηλαδή: «Ὅποιος ὅμως πιστεύει σ' αὐτόν, δὲν θὰ ντροπιαστεῖ».



Ἡ Ἐκκλησία μας βιώνει μὲ τὴν προσευχὴ τῆς αὐτῆ τὴν βεβαιότητα καὶ καλεῖ τοὺς πιστοὺς νὰ ἐμπιστευοῦνται τὸν Κύριό τους.

«Ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα».



